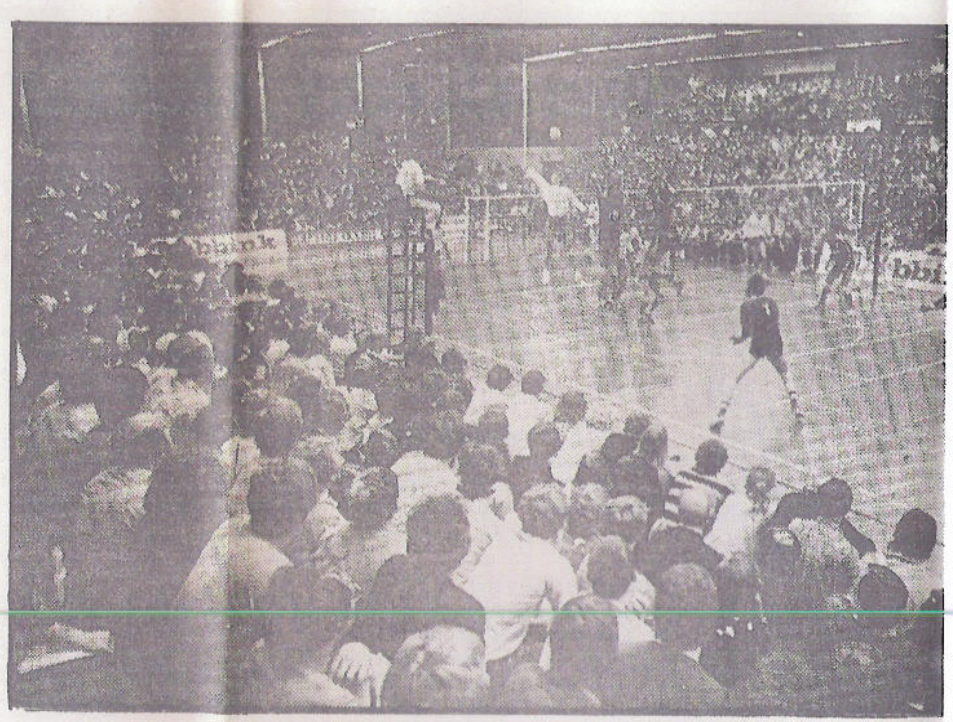
Sport
ARNHEMSE COURANT
GRAAFSCHAPBODE
EDESE COURANT
NIJMEEGS DAGBLAD



* Een overzicht van sportcentrum Rozengaarde, dat zaterdag met bijschouwers tot de nok toe gevuld was.

Voorburg in slotfase sterker: 2-3

Orion was er dichtbij . . .

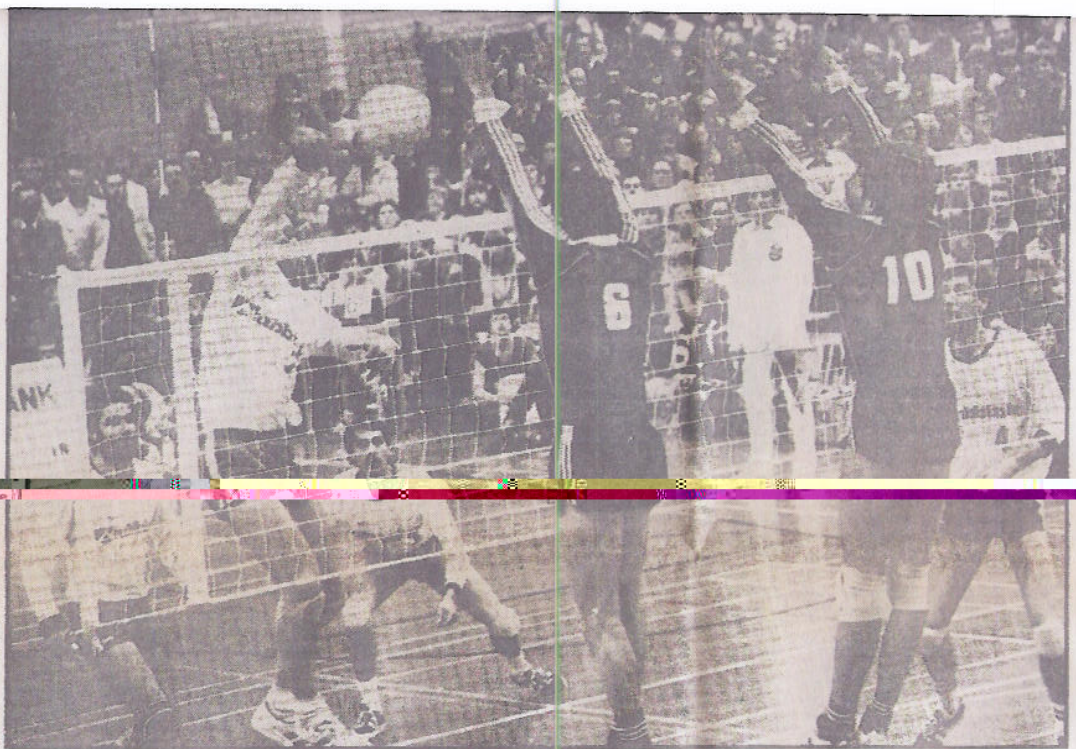
(door Roel Oosterink)

DOETINCHEM – In een propvolle sporthal Rozengaarde – er zaten ongeveer 3000 toeschouwers in het Doetinchemse thuishonk – is het team van Voorburg volleybalkampioen van Nederland geworden. En dat terwijl Orion, nadat het een 2–1-voorsprong in sets had genomen, de beste papieren leek te bezitten. Dat het Doetinchemse feest niet doorging was in eerste instantie te wijten aan een verslapping in de vierde set en in tweede instantie aan een weifelend optreden in de vijfde set.

Voorburg won dus, en verdiend want [illegible] smash van Voorburgs aanvalslijn was met name in de slotfase niet te stuiten. Loek Willemstein en Frank Constandse (al was zijn optreden naar buiten toe soms irritant) heersten aan het net en sloegen de al gereduceerde illusies die Orion nog koesterde meedogenloos aan flarden.

Hier waren echter wel bijna twee uur hoogstaand volleybal aan vooraf gegaan. Twee uren waarin Orion zoch ontpopte als een ploeg die het Voorburgblok aankon, of sterker nog, kon passeren. Pim Raterink, Bob Raterink, Gerard Wesselink, Henry Brouwhuis en Gaby Saltarelli; zij allen trokken het blok op het juiste moment weg waardoor de weg tot scoren open lag. Veelvuldig doorkomend over mid (Gerard Wesselink) baande de Doetinchemse ploeg zich een weg.

Met name in de eerste set had het gevreesde middenblok van de formatie van Pierre Mathieu geen kijk op de Doetinchemse aanval. Variëren, dat was wat Oriontrainer Pieter Murphy zijn spelers had voorgehouden en dat was wat Orion ook deed. Na een sterke start (1–5) van de Voorburgse ploeg trok Orion het initiatief naar zich toe en nam een beslissende voorsprong, 15–13.



** Jef Mol (6) en Rob Lantsheer (10) trachten een smash van Pim Raterink te blokkeren. Op de achtergrond Gaby Satarelli, Norbert Meyer en Fred Wellink (v.l.n.r.). Foto's: Dirk Ruyfrok.*

Waardevol

In de tweede set bewees spelverdeler Gaby Salterelli voor de zoveeiste maal dit seizoen van onschatbare waarde te zijn voor de Doetinchemse ploeg. Zijn inzet was optimaal en de wijze waarop hij enkele ballen van de vloer schepte illustreerde zijn katachtige reactie. Voorburg dat in de persoon van Frank Constandse zijn sterkste aanvallende pion had bleef echter niet bewonderend toekijken. Integendeel zelfs, men besteedde meer aandacht aan de aanval. Binnen de kortste keren verscheen de acht op het scorebord terwijl Orion op dat moment nog maar één maal gescoord had. Orion kwam nog terug 5–10) (5–10) het gevecht tegen de druk bleek te zwaar. Radeloos moest de Doetinchemse ploeg toezien hoe Voorburg simpel gelijk maakte (6–15).

De derde set was de set waarin het duidelijkst naar voren kwam dat het een wedstrijd was van steeds weer elkaars zwamke plekken opzoeken. De thuisclub slaagde daar gezien de agitatie bij Voorburg nog het best in. De gele kaart die Loek Willemstein kreeg voorgetoverd door eerste scheidsrechter Max Vuylsteke was slechts een tastbaar bewijs van het ongenoegen, 16–8.

Orion zocht vervolgens het midden weer op. Gerard Wesselink zwaaide meermalen de bal door het midden daarbij gesteund door de zeer solide spelende Pim Raterink. Zelfs een opstellingsfout aan Orionzijde (wat in een dergelijke wedstrijd natuurlijk niet mag voorkomen) kon de zege niet meer in gevaar brengen, 15–11.

Muur

De tijd leek nu rijp voor een vroegtijdige ontknoping. Niets was echter minder waar. In één opslagbeurt serveerde Loek Willemstein zijn ploeg naar een riante 1–6 voorsprong. De muur van Voorburg, waarvoor Pieter Murphy vreesde stond er weer. Desondanks vocht Orion voor z'n kansen en corrigeerde de score. Het was op dat moment 10–11. Misverstanden aan Orionzijde zorgden er echter alsnog voor dat Voorburg in de race bleef, 10–15.

Orionaanvoerder Gerard Wesselink later over deze naar later bleek beslissende wending „Ir

Toch speelde de Doetinchemse ploeg een geweldige partij, trainer Murphy roemde zijn ploeg meermalen om zijn variatie, en zijn durf. „Welke ploeg kan zò verdedigen en dan ook nog een middenaanval opzetten?", vroeg hij zich nadien publiekelijk af. „Als we vier fantastische sets spelen met taktische trucs en één set verdiend verliezen dan hoef ik toch geen aanmerkingen te hebben. Het was een wedstrijd waarin we het op beslissende momenten niet in de vingers hadden. Het was de angst voor de overwinning die ons de das om heeft gedaan. Je zag het op een gegeven moment in de ploeg d